

Vragen en Korte Mededeelingen.

Spaar de wilde planten.

In „Natura” heeft een kleine gedachtenwisseling plaats gehad, naar aanleiding van een aanbod tot levering en ruiling van levende planten.

Het komt ons voor, dat het uitgraven van wilde planten, vooral wanneer dat op een enkele plaats een soort van bedrijf gaat worden, streng moet worden afgekeurd. Het aantal menschen, die graag de mooie wilde planten van buiten willen kweken in tuin of bak, wordt met den dag grooter.

Op zichzelf is dit een heugelijk feit. Maar diep zou het te bejammeren zijn, indien om tuin of bak te vullen de flora van hei en bosch verarmen zou. Wij mogen de natuur niet berooven; 't is niet alleen wenschelijk, dat er buiten mooie planten zijn, maar er moeten er *veel* wezen. *Zeer veel*, anders is 't niet mooi en kun je er niet met plezier en profijt mee verkeerden.

Ik heb mij dan ook al lang aangewend, om geen enkele plant uit te graven en zou het zeer toejuichen wanneer het uitgraven van planten kort en goed verboden werd, evenals in Zwitserland. Wat ik wel doe, is zooveel mogelijk van veroordeelde bouwterrein halen wat er te halen valt.

Wie wilde planten wil bezitten, kan ze zaaien. Ik heb er al heel wat uit zaad gekweekt en kan u verzekeren, dat daar veel meer uit te leeren en te genieten valt dan van overplanten. Bovendien is het inzamelen, vervoeren en verzenden van zaden veel gemakkelijker en goedkooper dan het gesjouw met heele planten.

Wel is waar, moet je dan een jaar of zelfs wel twee of drie jaar wachten, eer je bloemen ziet, maar dat vind ik niet erg. Het groeien van de planten is op zijn minst even interessant als het bloeien en wachten scherpt het verlangen.

JAC. P. THIJSE.

Van een Wezel.

Woensdagmiddag, medio Juni. Geen school. Om 'n uur of drie fietste ik naar 't Borchbos, een oud loofbos met veel onderhout, een welkom oord voor talrijke vogels. Wielewaalnesten hangen aan de beuketakken; nachtegalen slaan in het dichte struikgewas; de merel en de zwartkop fluiten er hun reine strofen.

Een tien minuten diep in 't bos, ver van den straatweg, hoorde ik een gepiep en geschetter, een roepen en krijsen, een gillen en sijnpen al dooreen.

Gesteund op ervaring, vermoedende dat weer de een of andere strijd gestreden werd, spoorde ik m'n stalen ros tot wat spoed aan en was spoedig ten tonele, waar het volgende werd afgespeeld in veel minder tijd, dan ik het voor de lezers der L. N. kan neerschrijven.

Een oude wilgeboom stond te midden van ander hout en dicht struikgewas een twintig passen van het zandpad. Ruim drie meter hoog bevond zich daarin een ronde opening, groot genoeg om er een kindervuist in te steken, en wat hoger naar links nog een kleinere.

Om den stam renden twee bonte spechten en galpten wat zij konden, sloegen den snavel in het hout en stootten wild in de lucht. Eksters krijsten daaromheen en vlogen van tak op tak, veel misbaar en zwenkingen makende met vleugels en staart. Daartussen door fladderden een paar spreeuwen, als ontzind van schrik, niet wetende wat te doen. Radeloos in hun angst gilden zij dooreen en lokten zo meerderen ten tonele.

Nog voor ik wist, wat dit alles te beduiden had, gleed aan den voet van den stam een bruin wezentje omhoog van een paar decimeter lang. Het rolronde lijfje verdween in het onderste grote gat en kwam daar weer uit met een

jonge vogel in den bek. Ruts! was het weer beneden en weg in het lage hout.

Het gekrijs hield aan en ik wachtte in ademloze stilte of zich dit feit herhalen zou.

Ik wachtte tien minuten, maar geen wezeltje — want dit was het — kwam terug.

Toen fietste ik verder, de vogels door m'n tegenwoordigheid niet nog meer willende verontrusten.

Den volgenden dag ben ik na 4 uur weer even wezen kijken.

Alles was rustig. De bonte spechten voerden de jonger in het bovenste gat. Van eksters en spreeuwen geen spoor.

Dat de eersten er niet meer waren, verwonderde mij geenszins, maar dat de spreeuwen weggebleven waren, nu hun jongen, die toch in het onderste grote gat moeten gezeten hebben, één voor één waren weggehaald, had ik niet verwacht. Blevén zij dan geen dag zelfs in de nabijheid om te zien, of er niet ergens één van hun jongen te voeren viel?

Denkamp, 15 Juni.

J. B. BERNINK.

Een Water-vlinder.

Toen ik uw boekje »In Sloot en Plas« doorlas, vond ik daarin ook een stukje over kokerlarven, die ik, tot mijn genoegen, ook in mijn aquarium heb. Ik heb reeds verscheidene beestjes in mijn aquarium, zooals kikkervischjes, die ik met eiwit voed, wat zij graag lusten, kokerlarven, een waterschorpioen, een waterwants, waterspinnen, waarvan er een door de waterwants uitgezogen is, waterslakken en eenige waterplanten: waterpest, hoornblad. Toen ik zoo zat te kijken naar het »brokje natuur«, zag ik een paar kokertjes, van kroos gemaakt. Ik nam ze apart op een bakje met water, en weldra kwam er een kop en een stuk van 't lijf uit, maar 't beestje leek niets op een kokerlarve. Ik haalde een der beestjes uit zijn kokertje en zag, dat 't heelmaal zwart was, ongeveer 1½ cM. lang. De kop is niet groot en heelmaal geel. Achter de kop zit een zwart blinkend ringetje met een geel randje bij 't lijf. 't Heeft 3 paar borstpootjes en 4 paar valsche pootjes en een paar naschuiers aan 't achterlijf. Hopende, dat dit voldoende is, om mij te kunnen helpen aan den naam van 't beestje, blijf ik

Den Haag,
Herderslaan No. 51.

H. H. v. KAPEL, 15 j.
Gymnasiast.

Uw diertje, dat als een kokerlarve leeft, is de larve van een merkwaardig insect, nl. van een kleine vlinder die onder water gaat om eieren te leggen; daar uit komen de rupsjes waarvan u een ex. hebt gevonden; ze ademen eerst door de huid, later door luchtbuizen; er bevindt zich steeds een luchtkamer in de koker van kroos, ook de pop ligt in een luchtklok onder water. De naam is Cataclysta, de soort is door de larve alleen niet te onderscheiden. In *D. L. N.* heb ik al eens andere vlinders beschreven, waarvan de rupsen in 't water leven.

H.

Een geamputeerd been.

Weer had in de dorpschool te Denekamp op de dwarsbalk tussen de stijlen van het bord een zwart Roodstaartje zijn nest gebouwd. Tot aangename verzozing en afwisseling kwamen de ouden de jonge roodstaartjes ook onder schooltijd natuurlijk voeren en na een 14 dagen waren ze hedenmorgen uitgevlogen en zaten op de kachelpijp en de tuimelramen. Eén echter bleef maar aldoor in 't nest, fladderde telkens wat op, maar scheen er niet te kunnen uitkomen. Toen het hedenmiddag om 4 uur nog niet het geval was, zijn wij eens gaan kijken; hoe dat kwam. Het linkerpootje zat erg in haren en vezels vastgewikkeld en bleek direkt boven de »knie« (boven het loopbeengewricht, dus eigenlijk: de hiel) gebroken geweest en was niet weer aangegroeid. Daarentegen had zich bij de breuk een velletje gevormd en was zo het onderste deel afgesnoerd. Met een verschrompeld peesje zat het dan ook nog maar vast. Het loopbeen met de tenen was totaal uitgedroogd en de breuk scheen een dag of zes oud. Ik maak dit ten dele op uit de ontwikkeling van het loopbeen, de kleur, en uit de lengte der nagels. Wij hebben het door de natuur geamputeerde loopbeen er afgesneden en de vogel laten vliegen op het platte dak boven de gang en de privaten, dat een meter of drie hoog is.

B.